

ИЗБОРНОМ ВЕЋУ ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА У БЕОГРАДУ

ПРИМЕДБА

на Извештај комисије о кандидатима пријављеним на конкурс за избор у звање доцента за ужу научну област *Општа филозофија*, тежиште истраживања *Историја филозофије*, од 4. 12. 2011.

Са задовољством се може констатовати да једини пријављени кандидат, Владан (Спиридона) Ђорђевић, додуше, испуњава квантитативне услове за избор у звање доцента, али ће се у даљем току примедби показати да је комисија изложила умногоме непотпуне податке о кандидату. То ни не чуди када се узме у обзир да два од три потписника извештаја немају *ниједан објављени рад с подручја историје филозофије*, која је у конкурс дефинисана као *тежиште истраживања, као што их, судећи на основу приложеног материјала, нема ни сâм кандидат*, па не изненађује што је комисија "промашила тему". Ово се у највећој мери односи на трећу, спољашњу потписницу, која у (н)овом миленију није објавила ниједан научни или стручни рад из области филозофије у целини.

У поднетом реферату комисија не наводи чак ни кандидатову годину рођења (која је, ако се добро сећам из његовог индекса, 1964. или 1965), али је то и очекивано ако се има у виду да овај елементарни биографски податак прикрива и садашња деканка Филозофског факултета. Но, из њега би се лако уочило да је др Ђорђевић *основне студије филозофије* завршио око своје 35. године. Овако успешно дипломирање кандидат је надокнадио тиме што је за *годину дана* завршио *магистарске студије* на једном, претпостављам, веома угледном универзитету у Канади. Но, то вероватно не би било изводиво да дотични магистарски рад није лагано прерађени дипломски рад од претходне године (због чега им се у врло обимном реферату не наводе наслови); лако је погодити да је и докторат проширена верзија истог овог штива. Такође, из наведеног списка радова изашлих пре и после избора у доцента очигледно је да је целокупан опус др Ђорђевића (који, близу његове 50. године, износи шест штампаних чланака, укупног обима око 75 страница) посвећен истоветној проблематици, из магистарске и докторске тезе (противчињеничких кондиционала), сразмерно уској и у оквирима саме математичке логике.

О кандидатовом познавању Историје филозофије 2, коју предаје, сведочи и сâм курикулум, из којег су изостављене бројне личности попут Спинозе и француских просветитеља, док се предавања држе претежно према објављеној докторској дисертацији првог потписника извештаја. Зато је на вишим годинама студија уочљиво да студенти ни елементарно не познају овај период историје филозофије. Може се тек нагађати колико компетентно др Ђорђевић предаје друге предмете наведене у реферату.

У погледу педагошког рада кандидата, осим тога што се не наводе "одличне" оцене с евалуација, занемарена је чињеница да су се од кандидатовог доласка на Одељење (у кабинет колеге Синђелића и моје маленкости) на вратима редовно виђала обавештења о отказивању/одлагању часова и термина за консултације др Ђорђевића. Када је одлуком Одељења пре две године преузео наставу из Увода у филозофију и општу методологију за студенте социологије (коју сам до тада обављао), првих месец и по (пола семестра) часови уопште нису држани. Уз његове видне тешкоће с вербалним изражавањем и друге околности које ометају нормалну академску комуникацију (а које не бих наводио), чини се да га једино оваква комисија (која, узгред, меша *d* и *dj*) може представити као сјајног и посвећеног предавача.

С обзиром на факултетске активности вредело је поменути учешће у комисијама за писање негативних реферата, и то за кандидата (моју маленкост) који је за пет година објавио више радова него што износи целокупан његов опус (то, надам се, није његова одмазда за прилично ниску оцену из Опште методологије, коју су му дали моји пензионисани професори); ваља се подсетити и његовог крајње недоличног односа према колегиници с предмета, др Јасни Шакоти-Мимици, којој је, уз помоћ одељењских моћника наметао и *начин обраде* тема, што је кулминирало вређањем ње пред студентима.

Нисам имао намеру да и на рачун најмлађег међу својим прогонитељима подносим приговор, али сам на то био приморан недостацима реферата нестручне комисије, тј. маниром који је састављен овај извештај, као и многи ранији на Одељењу за филозофију, а тако је једино и могуће радове везане

искључиво за модалну логику (чак за једно уже подручје – противчињеничке кондиционале) приказати као релевантне за Историју филозофије (и то у целини). И не узимајући у обзир сасвим личне релације између кандидата и првог члана комисије, у овом реферату је поново упадљива не само тенденциозност него и крајња пристрасност, каква "краси" и већину недавних извештаја с поменутог одељења.

Из свих побројаних разлога предлагем Изборном већу Филозофског факултета да *овакав извештај одбаци*, а онда распише конкурс за место *с одговарајућим тежиштем истраживања* и компетентном комисијом. Прихватањем извештаја Веће би испољило озбиљну немарност према својој академској одговорности, услед чега је нпр. др Војислав Божићковић уз помоћ кривотворених и/или прећутаних података постао редовни професор, а др Весна Димитријевић на основу 70-ак гласова од 170 тренутни декан Филозофског факултета.

У Београду, 19. децембра 2011.

др Александар Гордић